

אמר שמואל: **ישא אדם דומה, אשה שהכל כז-א**
מדברים על ניאופיה, ואל ישא בת דומה.

לפי שזו, הדומה, באה מטיפה כשרה. ואילו
זו, בתה, באה מטפה פסולה שמא נולדה
מגוי או ממזר. (53)

ורבי יוחנן אמר: **ישא אדם בת דומה, ואל**
ישא דומה.

לפי שזו, הבת, עומדת בחזקת כשרות, שאין
עליה כל חשש שמא תזנה תחת בעלה
ותיאסר עליו, וגם אין לחשוש שמא נולדה
מביאת פסול, כדמפרש לקמן שרוב בעילות
של אשה הם מהבעל, ומן הסתם נולדה
מביאת אמה לאביה.

ואילו זו, הדומה, אינה עומדת בחזקת
כשרות, אלא היא עלולה לזנות תחתיו מבלי
ידיעתו, והוא יבוא עליה אח"כ באיסור. (54)

מיתיבי מהא דתניא: **נושא אדם דומה!**
וקשיא לרבי יוחנן?

ומתריצין: **אמר רבא: ותסברא**, וכי סבור
אתה כי **נושא** הוא **לבתחלה** אשה דומה?
והלא ודאי שלכתחלה אין ראוי לעשות כן,
שמה תקלקל אותו.

אמר ליה **אביי** לרבא: דבר זה, **פריצותא**
בעלמא היא, ו**פריצותא מי אסר רחמנא?**
וכי נאסרת אשה על בעלה ע"י מעשה
פריצות? וכיון שאינה נאסרת, פשיטא שאינו
נחשב קינוי?

אלא אמר אביי: פרט לשקינא לה **בנשיקה**,
נשיקת השמש באותו מקום.

ומקשינן: **הניחא למאן דאמר העראה**
האמורה בתורה [דכתיב "את מקורה הערה"]
שדינה הוא כגמר ביאה לגבי עריות, זו
הכנסת עטרה, אבל נשיקה ולא כלום היא,
היינו דאתי קרא **למעוטי נשיקה**, ללמדנו
שנשיקה אינה העראה.

אלא למאן דאמר העראה זו נשיקה, מאי
איכא למימר? והרי כיון שהיא כגמר ביאה
לכל דבר, למה לא יחשב כקינוי? (52)

ומסקינן: **לעולם** "פרט לדבר אחר" היינו
לשקינא לה דרך **אברים**. ומהו **דתימא**
בקפידא דבעל תליא רחמנא, כדכתיב "וקנא
את אשתו", **ובעל הא קא קפיד**, שהרי קינא
לה על כך, וייחשב כקינוי.

קא משמע לן קרא למעט מקינוי.

הרא"ש.

והוסיף במל"מ דלפי"ז אם אמר לה אל
תסתרי עם פלוני שמא יאנסך, אינו קינוי, כיון
דלא קינא לה בדבר האוסרה. מל"מ הל' סוטה
ספ"ג.

52. תוספות הקשו, אדרבה, איפכא מסתברא,
דלמאן דאמר העראה זו נשיקה וחשיבה ביאה
לגבי שאר עריות, איצטריך קרא למעט מקינוי.
אבל למאן דאמר העראה זו הכנסת עטרה,

אמאי צריך קרא למעט נשיקה מקינוי, והרי אינה
ביאה כלל. תוד"ה אלא.

53. כך כתב רש"י, וקשה דהא מיירי שאמה
נשואה דלקמן אמר שרוב בעילות אחר הבעל
וא"כ גם מביאת כשר היא ממזרת. קרן אורה.

54. וטעמיה דשמואל, דהדומה יש לה חזקת
כשרות ואלו בתה אין לה חזקת כשרות דשמה
נולדה בפסול. קרן אורה.